

Et mindretal - Dansk Folkeparti - udtaler følgende:

Dansk Folkeparti har som hidtil den opfattelse, at anerkendelse af en ikke-eksisterende stat uden en omfattende fredsslutning vil være en ulempe for alle parter i konflikten, som nu har været i næsten 100 år. Det at anerkende et nyt land må aldrig blive føleri, men skal baseres på det faktuelle. Så for at et område skal kunne anerkendes som et land, er det nødvendigt, at det lever op til bestemte kriterier, som Danmark altid har henholdt sig til. En anerkendelse er altså ikke bare noget, man kan beslutte for at være flink mod et folkeslag, som føler sig undertrykt. Nej, før en eventuel dansk anerkendelse af et nyt land kan komme på tale, er der nogle objektive fakta, som skal opfyldes.

Det allervigtigste af disse objektive fakta er, at det nye land har et velfungerende styre, som reelt også regerer området. Det behøver ikke at være hele territoriet, som det nye land kræver at holde, men det må nødvendigvis være en markant del af det. Det er årsagen til, at nationale selvstændighedsbevægelser rent faktisk arbejder på at få uafhængighed, således at de kan blive anerkendt som stater. Der er, Dansk Folkeparti bekendt, ingen historiske eksempler på, at Danmark har anerkendt et nyt land, før dette land de facto har forladt det land, som det tidligere havde været underlagt.

Således kan som eksempler nævnes Kosovo og Sydsudan, hvor der rent faktisk blev udøvet herredømme over en meget væsentlig del af de territorier, som de hævdede. Sveriges nu afgående regering gjorde af den grund meget ud af at forklare, at det palæstinensiske styre rent faktisk kontrollerede territorier, som de beskrev det, selv om de altså bevidst for ikke at risikere at komme i forklaringsproblemer ikke nævnte hvilke territorier.

Men dette er for Dansk Folkeparti et meget vigtigt punkt: Hvis Palæstina er blevet et anerkendt land, må det nødvendigvis indebære, at landet ikke kan være besat. Dette skyldes, at definitionen på at kunne kalde sig et land er, at den palæstinensiske regering faktisk kontrollerer et territorium. Modsat er definitionen af besættelse, at den besættende magt udøver faktisk kontrol.

Så et territorium kan ikke opstå som et land midt under en besættelse, altså som et besat land, som jo stort set alle her i Folketinget har besluttet at Palæstina er. Det har Dansk Folkeparti ikke, men det har et stort flertal i Folketinget besluttet. Så hvis det officielle Danmark på den ene side betragter Palæstina som et besat land, kan man ikke på den anden side beslutte at anerkende Palæstina. Det hænger ikke sammen, det er hinandens modsætninger, for der bliver ikke udøvet herredømme inden for det område.

Man er med hensyn til en anerkendelse af Palæstina fra det officielle Danmarks side nødt til at vente til det øjeblik, hvor den såkaldte besættelse ikke længere eksisterer. Palæstinenserne vil gerne have den bedste af to verdener; de gerne vil have anerkendelse som en stat og samtidig kunne hævde, at de er et besat land. Men det kan man ikke, og det er jo heldigvis også det, som statsministeren og hendes regering har indset og erkendt.

For Dansk Folkeparti er sagen klar: Vi støtter gerne en dansk anerkendelse af en palæstinensisk stat, men først efter at parterne med baggrund i faste og sikre grænser har forhandlet en tostatsløsning, og efter at samtlige arabiske stater har anerkendt Israel og oprettet normale diplomatiske forbindelser.

Dansk Folkeparti finder det i øvrigt bemærkelsesværdigt, at Israel - her, knapt syv årtier efter statens oprettelse, som fuldgældigt medlem af FN lige så længe, som anerkendt af mere end 200 lande på jorden og med diplomatisk og handelsmæssig forbindelse til lige så mange lande, næsten dagligt mødes med kravet om at legitimere sin ret, og dermed sin egen eksistens.

Dette forhold er unikt i verdenshistorien. For hvem har eksempelvis retten til Slesvig? Eller til Kosovo? Eller til Baskerlandet? Eller til Skotland? Med hvilken ret er Frankrig på Korsika? Hvor var retfærdigheden i, at et halvhundredtusinde skåninger måtte opgive deres ejendomme og flygte til Sjælland og Bornholm efter svenskerkrigene? Og hvordan med de i hundredtusindvis af tyskere, som blev jaget ud af Tjekkoslaviet og Polen efter krigen – og måtte se deres ejendomme overtaget af andre?

Når to eller flere folkeslag gør krav på det samme landområde, må det jo nødvendigvis komme til konflikt. Og ofte deles derfor området – som det skete med Slesvig, og som det skete med Kosovo, i tusind år en del af Serbien, men her var der igennem tiden ankommet et stort albansk befolkningselement, som ønskede at komme væk fra Serbien. Til det ønske fik man tilmed det internationale samfunds militære støtte. Retfærdighed?..., tjah... Måske bare international realpolitik.

Når således en stat deles eller et folk enten rejser væk eller drives væk – som tilfældet eksempelvis med sudetertyskerne efter krigen, ja, så er det et matter-of-fact, som man må forholde sig til. Man kan vælge at tage kampen op på det verbale plan eller med våben i hånd, eller man kan vælge at resignere og konstatere, at så må man jo hellere se at finde en ny tilværelse i det land, man er fordrevet til – i dette tilfælde i Tyskland blandt folk, som er af samme etnicitet, fælles historie, og som taler samme sprog.

Før, under, og ikke mindst efter 2. verdenskrig var der rigtigt mange tilfælde af disse folkefordrivelser. Retfærdige? Det ved jeg ikke. Men – og dette er det væsentlige! – i intet andet tilfælde end netop med oprettelsen af den jødiske stat, opholder de fordrevne sig stadig i flygtningelejre.

Det er det, der er det groteske ved de arabiske palæstinenseres situation. I Tyskland opslugte man sudetertyskerne og østpreusserne, og det samme skete med fordrevne folkeslag i Ungarn, i Bulgarien, i Rumænien, i Tjekkoslaviet o.s.v. Og det samme skete i øvrigt med de 750.000 jøder, som var bosiddende i omkringliggende muslimske lande – de kom til Israel i stort tal fra Iran, fra Syrien, fra Ægypten, fra Irak, fra Jordan. Og blev integreret.

Men de arabiske palæstinensere blev aldrig integreret i de arabiske lande, hvortil de ankom. Om end de var ankommet blandt brødre, som talte det præcist samme sprog, var af samme stamme, havde samme historie, og var af samme religion. Et mærkeligt fænomen i verdenshistorien. Jeg kender intet lignende tilfælde.

Skylden for denne situation kan i hvert fald ikke tilskrives Israel, men nok så meget det faktum, at hverken ægyptere, jordanere, syrere eller libanesere kunne drømme om at integrere palæstinensiske arabere i deres lande. Der er jo nok en grund til, at Ægypten så nidkært bevogter grænsen til Gaza – og at Ægypten efter 1967-krigen slog syv kors - eller måske snarere syv halvmåner - for deres bryst, og betakkede sig, da man fik Gaza tilbudt. Man ville ikke så meget som røre området med en ildtang.

Så sagen er, at der i international politik for Israel gælder ganske særlige moralske regler, hvortil ingen andre anerkendte stater behøver at forholde sig, selvom konflikterne er af lige så *ny dato*.

Ingen anden nydannet eller omdannet stat på jorden bliver som Israel ustandselig mødt med krav om at legitimere sin blotte eksistens.

Polen behøver således ikke at legitimere, at landet nogenlunde samtidig med Israels oprettelse, gravede sig godt og grundigt ind på tysk område; ja selv det modbydelige Sovjetunionen behøvede i sin tid ikke legitimere, at man havde underlagt sig de baltiske stater – og snesevis af kaukasiske folkefærd. Der stilledes ingen spørgsmål ved grænserne for Sovjet. Og det helt nydannede Kosovo behøver bestemt ikke legitimere sin eksistens – derimod lever denne helt uproduktive stat næsten hundrede procent af begejstrede overførselsindkomster fra EU og FN.

Men Israel mødes hele tiden med krav om at legitimere sig: Et lille landområde oppe ved Syrien, en del af en storby, nogle kvadratkilometer langs med et sikkerhedshegn... Det er i Dansk Folkepartis øjne ganske, ganske grotesk.

I den forbindelse ville det være interessant her at se på, hvem der så har retten til det landområde, som to parter strides om, og som vi andre taler så meget om? Og hvad er det egentlig for nogle "ulovlige bosættelser", der finder sted på Vestbredden? For det er jo således, at hvis noget er ulovligt, må det nødvendigvis indebære, at der er en lovgivning, der er overtrådt. Og vort spørgsmål i det følgende er derfor: Hvilken lovgivning overtræder Israel på Vestbredden?

For et års tid siden bad vi i den forbindelse Udenrigsministeren og dennes lovkontor at bekræfte, at resolutioner vedtaget i FN's Generalforsamling ikke har status af "international lov" - endsige har, eller får lovstatus.

Det bekræftende, skriftlige svar fra udenrigsministeren kom promte: "*Resolutioner vedtaget af FN's Generalforsamling, er ikke juridisk bindende, men alene udtryk for en politisk tilkendegivelse fra FN's medlemsstater.*"

Vi bad om bekræftelsen, fordi der rundt om er opstået den fortælling, at det, Israel har foretaget sig - og foretager sig i sin tilstedeværelse på Vestbredden, er "ulovlig" - altså stridende mod international lov. Med Udenrigsministerens svar bliver det fastslået, at samtlige resolutioner, vedtaget af FN's generalforsamling mod Israel - og det drejer sig i tidens løb om knapt 350 (!) - ingen juridisk gyldighed har overhovedet!

Men hvad er det da, der juridisk betragtes som værende "international lov"?

Ja, det ligger i hvert fald fast, at FN's Generalforsamling *ikke* er en lovgivende forsamling, og følgelig ikke beskæftiger sig med at lave love. En international lov bliver til enten ved traktater mellem stater eller ved tradition - eksempelvis er det almindelig anerkendt, at Den Internationale Domstol i Haag kan afgøre tvister mellem stater, og afsige en dom, som så vil være at regne for international lov. Ligeledes er det blevet hævdt, at FN's Sikkerhedsråd kan vedtage resolutioner, som har en *slags* status som international lov.

Men inden vi kommer til FN's Sikkerhedsråds resolution 242, er et lille historisk rids om grænsedragninger og våbenstilstandslinjer i Mellempøsten nødvendig, for det viser, hvor meget,

der i århundredernes løb er blevet flyttet rundt, ændret, forandret - og at det hver gang af det internationale samfund er blevet betragtet som - om ikke nødvendigvis sympatiserende - så dog som et "*matter of fact*".

Fra 1516-1917 var hele Mellemøsten og det nordlige Afrika en del af Det Ottomanske Imperium. Med i dette tyrkiske imperium var altså alt det, vi i dag benævner Israel, Vestbredden, Gaza, Syrien, Libanon og Jordan - og tilmed Ægypten samt den væsentligste del af den Arabiske Halvø med byerne Mekka og Medina. Og disse grænser var altså igennem 400 år *ikke* bestridt.

Da tyrkerne ved Den Første Verdenskrigs afslutning befandt sig på den tabende side, måtte de i 1917 afstå deres oldgamle imperium, derunder altså Mellemøsten til sejrherrene. Frankrig overtog som mandat det nuværende, hvorunder Libanon hørte, samt en del af Irak, mens briterne modvilligt overtog mandatet Palæstina, som var navnet for det nuværende Israel, Vestbredden, Gaza samt hele det nuværende Jordan. Det britiske mandats grænser var *ikke* på noget tidspunkt bestridt.

Frankrig delte ret hurtigt sit mandat, Syrien, i et kristent område, Libanon, og et muslimsk mandat, Syrien. Også Storbritannien delte sit mandat, Palæstina, i to: Det ene det nuværende Israel samt Vestbredden og Gaza, og den anden del Jordan. Den britiske regering havde ved overtagelse af mandatet i 1917 lovet oprettelsen af et jødisk hjemland i Palæstina, og i 1922 skete så delingen, således at Jordan blev et selvstændigt kongerige - mens Palæstina fortsat var under britisk administration. Mandatet var sat til at udløbe den 15. maj 1948.

Året før, i 1947, havde FN afsluttet sine undersøgelser af, hvor grænserne for den nye jødiske stat kunne være. Man havde fra FNs side anbefalet, at - det nu stærkt indsnævrede - Palæstina skulle deles i to: En jødisk stat og en arabisk stat, og at Jerusalem skulle lægges under international kommando. Det er vigtigt at bemærke, at denne anbefaling kun ville have international juridisk legalitet, såfremt *begge* parter - jøderne og araberne - havde accepteret det. Dette skete som bekendt ikke - i stedet kom det til krig, efter at Israel den 14. maj udråbte sin stat på det areal, som FN havde anbefalet. Fem arabiske lande angreb næste dag Israel.

Den meget blodige krig, som varede et år, ændrede markant på det kort, som FN havde anbefalet, og da der i 1949 på Cypern blev indgået våbenhvile mellem parterne, stod hærene på de linjer, som i dag er "*før-1967-grænserne*", hvor Jordan besatte Vestbredden og Jerusalem.

Således var det en militær tilfældighed, at linjerne netop blev trukket dér - der var altså intet som helst historisk, traditionsbundet, eller geografisk logisk ved disse før-1967-grænser. Og der var i øvrigt ingen, som i årene mellem 1949 og 1967, hvor Jordan var besættelsesmagt, betragtede eller hævdede det som "*palæstinensisk*" land.

Ved Seksdages krigen i juni 1967 tabte Jordan, og Israel indtog Jerusalem, Golan, Vestbredden, Gaza og Sinai. Og seks måneder senere, den 22. november 1967, vedtog et enigt FNs Sikkerhedsråd Resolution 242, hvori det hedder, at Israel skal trække sig tilbage fra *territorier*, indtaget i krigen.

Der står altså, i ubestemt form, "*territorier*" og ikke, i bestemt form, "*territorierne*", som det hed i det første tekst-udkast. Og dette er afgørende vigtigt at forstå; for var det ikke blevet ændret, havde såvel UK som USA nedlagt veto. Med ordet "*territorier*" i ubestemt form åbnede man for

de muligheder, der ville kunne fremstå i forbindelse med en fredsslutning mellem Israel og landets arabiske naboer. Man enedes i Sikkerhedsrådet så at sige om at være uenige.

Og Israel kan siges fuldt ud at have levet op til resolution 242, for man holder et stykke land i et såkaldt "disputed area" - et område, som der står strid om, hvor der endnu ikke er indgået nogen fredsslutning mellem tidligere fjender, og hvor der således ikke er fastlagte og anerkendte grænser.

I Geneve-Konventionens artikel 49 hedder det, at den besættende magt, som holder et andet land - eller dele af et andet land - "ikke må deportere eller overføre sin egen befolkning ind til de territorier, som det besætter." Det er denne artikel, mange synes at have misforstået således, at de boliger, Israel opfører på Vestbredden, er "illegale under international lov".

Det er blevet sådan, at de to ord, jødiske bosættelser, har lagt et enormt politisk pres på Israel for at få landet til at standse byggeriet. Ja, faktisk er hele bevægelsen for at gøre den jødiske stat illegitim baseret på den ene beskyldning, at besættelsen af Vestbredden er stridende mod international lov.

Mange mennesker støtter op om denne palæstinensiske fortælling, at israelerne stjal et land, Palæstina fra palæstinenserne, og nu bør give dem det tilbage. Og i dén fortælling er det egentlig ret ligegyldigt, om Israel siger, at man er klar til at forhandle, for hvis verden har den opfattelse, at Israel bygger boliger på stjålet land, kan det hele jo være lige meget.

Men hvad nu, hvis bosættelserne ikke strider mod international lov? Hvad nu hvis den almindeligt brugte sætning "de besatte palæstinensiske områder" ikke har nogen lovmæssig understøttelse?

Det spørgsmål stillede direktøren i The Institute for Contemporary Affairs, professor i international ret, Alan Baker, i en kronik i US-Today, idet han bl.a. konkluderede:

"Territorierne er hverken besatte eller palæstinensiske. Der har på intet tidspunkt været truffet nogen lovmæssig beslutning om overhøjheden over disse territorier, ligesom der ikke mellem Israel og PLO er truffet nogen aftale om deling. Territorierne er derfor lovmæssigt alene at betragte som uafklarede stridspunkter, idet der jo er to parter, som gør krav på området. En situation, der jo har været i tusindvis af i verden gennem tiderne."

Allan Baker tilføjer, at "Israel har en grundfæstet, lovlig ret til området - som juridisk indbefatter Balfour-Deklarationen af 1917, San Remo Deklarationen af 1923, Folkeforbundets mandat, og FNs Charter. Hertil kommer, at Oslo-Aftalerne ikke indeholder noget forbud overhovedet mod at opføre bygninger i de dele af territoriet, som der er enighed om, er under Israels kontrol".

Oslo-Aftalerne, som Alan Baker nævner, er i øvrigt det eneste dokument, som har underskrifter fra såvel Israel som PLO, og er derfor det nærmeste, man juridisk kan komme på en aftale mellem de to parter. Og i dokumentet fremgår ikke ét ord om opførelse af boliger i området.

Man kan altså *politisk* have den opfattelse, at bosættelserne er uantagelige, men det er ingenlunde det samme som at sige, at bosættelserne er *ulovlige*, som det atter og atter hævdes i debatten. For ifølge international lov, er der altså intet juridisk, der forhindrer israelske virksomheder i at opføre boliger på Vestbredden, hvilket man oven i købet har været forsigtige

med at gøre. Således er der gået knapt 50 år siden Israel overtog kontrollen med Vestbredden, og ind til nu dækker israelsk byggeri kun to procent af arealet.

Danmarks Udenrigsminister har altså fastslået, at de knapt 300 resolutioner fra FNs Generalforsamling er juridisk værdiløse, og når det så samtidig forholder sig således, at FNs Geneve-Konventions artikel 49 alene drejer sig om forholdet mellem stater, må man altså konkludere, at Geneve-Konventionen bevidst mistolkes. For hverken Vestbredden eller Gaza har status som en stat - og har aldrig haft det.

Boligbyggeriet kan altså juridisk ikke betragtes som illegalt, hverken i forhold til Geneve-Konventionen eller til Resolution 242.

Noget andet er så, hvad man i verdensopinionen har af politiske opfattelser. Og det er så sagen, for alt dette *er* politik og *kun* politik, og bør behandles således: I en politisk diskussion. Juridisk bliver grænserne mellem Israel og den nye palæstinensiske stat således først "international lov" i det øjeblik, de to parter er nået til enighed om, hvor grænserne mellem de to lande går. Og en sådan aftale kan først blive virkelighed i forbindelse med en fredsslutning. Og indtil en sådan er en realitet, foretager Israel sig *juridisk* intet ulovligt - omend der fra andre lande hele tiden stilles krav til Israel, hvorimod ingen krav stilles til palæstinenserne.

Dansk Folkeparti vil derfor opfordre regeringen til at stille følgende krav til palæstinenserne:

At der føres præcist regnskab for, hvortil de penge går, som overføres fra Danmark.

At den hadefulde retorik mod Israel selv fra såkaldt moderate som Mahmoud Abbas, stopper?

At PA skal anerkende Israel?

At den palæstinensiske glorificering af selvmords-terrorister og andre jihadister ophører

At PA ophører med at opkalde gader og pladser efter terrorister?

At PA ophører med at udbetale livslange æres-pensioner til selvmords-terroristernes pårørende og kæmpe-bonus til de løsladte mordere.

At PA rydder op i sine egne, kontrollerede medier, og begynder at tale om fred og sameksistens med Israel - frem for krig og terror.

At PA ophører med at køre børne-programmer på PA's TV-stationer, hvor børnene dagligt lærer, at det er en rigtig god idé at myrde jøder, og enhver muslims pligt.

At PA foretager en afvæbning af Hamas' terrorister.

At PA ophører med at betale til jøde-hadsk undervisningsmateriale.

Alt dette - og meget mere - ville, finder Dansk Folkeparti, være et rimeligt sted for palæstinenserne at starte i forhold til at få en egen stat.

##